

JANE FEATHEROVÁ

ZAFÍROVÉ
ZVÁDZANIE

LÁSKA JE NAJVZÁCNEJŠÍ DRAHOKAM

JANE FEATHEROVÁ

ZAFÍROVÉ
ZVÁDZANIE

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Zuzana Púčeková
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Jane Feather: Seduce Me with Sapphires,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Zebra Books, an imprint of Kensington
Publishing Corp., New York 2020, preložila Nina Mikušová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © 2020 by Jane Feather
All rights reserved
Translation © Nina Mikušová 2020
Cover Design © Barbara Baloghová 2020
Cover Photo © Shutterstock
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2021

ISBN 978-80-220-2295-8

1. kapitola

MLADÁ ARISTOKRATKA FENELLA GRANTLEYOVÁ sa rýchlo poobzerala po chodbe, než po špičkách precupkala popri matkinom salóne. Lady Grantleyová ustavične dychtivo zisťovala, aké plány má jej jediné dieťa každý deň, ale jej zvedavosť bola prinajmenšom nevhodná. Fenella matku vrúčne milovala, no bolo pre ňu čoraz ťažšie ignorovať jej otázky tak, aby to nevyznelo nezdvorilo. A jej matku istotne zaujímal, ako prebiehal jej večer s Geomeom. Lord George Headington bol pre Fenellu trňom v oku, ale nádeje jej matky v tomto smere, aj keď ich nedávala verejne najavo, nezostali tajomstvom ani pre osoby menej obdarené rozumom.

Náhli sa dolu schodiskom v tvare podkovy a cez halu k predným dverám. S úľavou zaznamenala, že sa tu nemoce nikto zo služobníctva, a čo bolo najdôležitejšie, nikde nebolo vidieť ani majordóma Collinsa. Ten mal totiž priam zázračnú schopnosť získať informácie bez toho, aby sa na niečo pýtal, a Fenella nemala náladu odpovedať na otázky komukoľvek.

Vyšla z domu na studenú Albemarle Street. Za normálnych okolností sa v predpoludňajších hodinách na ulici hmýrili kočiare ťahané koňmi a káry s tovarom, no dnes tu vládlo nezvyčajné ticho. Udrela tuhá zima a počas takýchto mrazivých dní bývali ulice štvrte Mayfair takmer vyľudnené.

Vyhrnula si golier na soboľom kožuchu, aby sa chránila

pred prudkými poryvmi ľadového vetra, a zrýchlila krok, obzerajúc sa po drožke, no kým došla na Piccadilly, nijakú nevidela. Široký bulvár lemovaný obchodmi bol plný chodcov a povozov, a tak sa jej napokon podarilo jednu drožku zastaviť.

„Gower Street,“ prikázala kočišovi, keď nastúpila do koča, šťastná, že sa na chvíľu skryje pred vetrom. V potuchnutej kabíne cítila, ako sa jej zlepšuje nálada. Zakaždým, keď bola na ceste do Bloomsbury, sa jej zmocnil ten opojný pocit slobody – pocit, že nikto nevie, kde sa práve nachádza, ani jej najlepšie priateľky, a určite nie jej matka. Nik netušil, kam sa vybrala ani ako mieni stráviť predpoludnie. Okrem času, ktorý trávila s Dianou a Petrou, jej život v poslednom čase pripadal príliš monotónny, akoby ju už nič nečakalo, akoby ju nič nemohlo prekvapiť. Vedela, že nemá právo takto sa cítiť, mala by byť vďačná za život plný privilégii a pohodlia. Akosi jej to však nestačilo, a hoci si často vyčítala, že je rozmaznaná nevďačnica, pochmúrnej nálady sa zbaviť nedokázala. A kedykoľvek si spomenula na lorda Georgea Headingtona, pocit bezútešnosti sa v nej ešte prehĺbil.

Drožka zabočila z Bloomsbury Square na Gower Street a Fenella siahla do peňaženky, aby zaplatila za cestu. Keď otvorila dvierka na drožke a zoskočila na chodník, hneď ešte väčšmi pookriala na duchu. Podala kočišovi mince a ten si ich s kývnutím vzal, napil sa z ploskej fľaše, odkašľal si a vypľul chrchel na dlažbu. Napriek treskúcej zime vzduch čpel dusivým dymom z kamenného uhlia, ktorým kúrila chudoba, a hustým dymom z antracitu stúpajúceho z domov boháčov. Človek po dni strávenom v Londýne mal problémy s dýchaním a pľúca mu zahltli hlien.

Fenella však znečistený vzduch nevnímala; v jej momentálnej povznesenej nálade jej pripadal svieži, voňal slobodou. Bloomsbury bola ctihodná, aj keď trochu nemoderná

londýnska štvrť a za posledný rok ju počas svojich víkendových návštev už dobre spoznala. Vyšla hore schodmi k úzkemu domu v radovej zástavbe asi v polovici Gower Street a vstúpila dnu prednými dverami, ktoré súrne potrebovali nový náter. Dlhá chodba takisto volala po renovácii, podlahové lišty boli zodraté, linoleum doškriabané a na okrajoch odlúpnuté. Napriek bublaniu vody v radiátore tam bolo chladno a zaprášená plynová lampa na stene osvetľovala iba sivú, ošarpanú omietku.

Úzke schodisko viedlo na poschodie, odkiaľ sa niesli tóny klavírnych stupníc. Fenella sa náhlila hore schodmi na odpočívadlo na prvom poschodí. Klavír znel hlasnejšie, zvuky vychádzali spoza jedných z neodborne natretých dverí. Studené svetlo februárového rána prenikalo cez špiňavé okno na konci chodby. Fenella otvorila dvere v polovici chodby.

„Dobré ráno všetkým,“ pozdravila malú skupinku, sediacu vo veľkej miestnosti okolo dlhého stola. Všetci boli zababušení v kabátoch, rukami v rukaviciach sa prehŕňali v kôpkach papierov pred sebou. Pod oknom, ktoré viedlo na ulicu, neužitočne bublal ďalší radiátor.

„No fajn, že ste konečne tu,“ neodpustil si komentár starší pán s nápadnou hrivou prešedivených vlasov, ktorý sedel za vrchstolom. Obnosený redingot, bezprstové rukavice a rozstrapkaný vlnený šál mu neuberali na dôstojnosti.

Fenella si odpustila námietku, že v skutočnosti prišla o päť minút skôr. „Ospravedlňujem sa, Cedric, neuvedomila som si, že na mňa všetci čakáte,“ usmiala sa a dodala: „Vonku je strašná zima.“ Sadla si na voľnú stoličku pri stole a pritiahla si kožuch bližšie k telu.

„Aj tu je zima,“ zamrmal akýsi mladík cez šál. „Ak sa máme stretávať celú zimu, Cedric, budeme potrebovať petrolejovú piecku alebo niečo podobné.“

Cedric Hardcastle, ktorý v tomto schátranom londýn-

skom dome v Bloomsbury založil súkromnú školu dramatických umení a viedol ju napriek obmedzeným finančným prostriedkom, mal povest' prchkého človeka. Aj teraz na mladého muža zlostne zagánil. „A zaplatíš za petrolej, Robert?“

Mladík si čosi zašomral popod nos a s pohľadom upretým na doškriabaný stôl začal obhrýzať ceruzku. Fenella zvrážtila čelo. Bola jedinou členkou tejto hereckej skupiny, ktorá si mohla dovoliť kúpiť piecku aj petrolej, no usilovala sa neupozorňovať na svoje privilegované postavenie. Všetci tu boli z jediného dôvodu: vášnivo milovali herectvo a túžili stáť na divadelných doskách. Cedric v minulosti často hrával v klasických žánroch, až kým ho alkohol a strata pamäti neprinútili odísť z javiska, a tak si založil hereckú školu, jediné svojho druhu, v nádeji, že sa tým užívi. Bohvie ako mu to však nevynášalo.

Fenella vzala do ruky zväzok papierov pred sebou. Bol to text novej hry; zvyčajne sa venovali rôznym formám klasickej drámy.

„Dnes začneme čítať novú hru,“ oznámil im Cedric. „A máme veľké šťastie, že medzi nami dnes môžeme privítať samotného autora, aby nám pomohol s interpretáciou možných nejasností. Edward, chceš nám niečo povedať, kým začneme?“ kývol hlavou smerom k tmavému kútu na opačnej strane miestnosti.

Fenella zdvihla oči od papierov, začudovaná, prečo si pri príchode nevšimla toho neznámeho človeka sediaceho na vysokej stoličke. Keď vstal a vystúpil z tieňa, začudovala sa ešte väčšmi, že ho prehliadla. Pozornosť upútal svojou výškou, širokými mocnými plecami a silnými rukami. Fenella si u mužov vždy všímala ruky. Páčilo sa jej, keď ich mali pestované a šikovné. Edwardove ruky určite tieto nároky spĺňali. Vrhla naňho zvedavý, priateľský úsmev a zarazila sa, keď zbadala, že sa zamračil. Neprijemný dojem,

aký na ňu urobil, však trochu zmiernovali jeho prenikavo modré oči, aké Fenella ešte nevidela. Husté, nepoddajné čierne mihalnice ladili s rovnako neposlušnou hrivou čiernych vlasov, ktoré mu padali do čela a krútili sa na golieri. Dodávalo mu to švihácky výzor. Škoda, že sa tak mračí, pomyslela si.

Znovu sklopila oči na text. Na titulnej strane tučným písmom stálo: Edward Tremayne a pod tým *Zafír*. Jediní Tremaynovci, akých poznala, boli vikomt Grayling a lady Julia, deti earla z Pendletonu, ale toto namosúrené individuuum nemohlo mať s tou rodinou nič spoločné. S tými pridlhými vlasmi, ktoré veľmi potrebovali vykefovať, jej pripomínal túlavého psíka.

„*Zafír?*“ prehodila vľúdne. „To je názov hry?“

„Je to pracovný titul,“ nedbalo mávol rukou Edward Tremayne. Mal príťažlivý hlas, hlboký a pekne modulovaný. „Ak si ju prečítate, možno pochopíte prečo.“

Fenella pocítila, ako sa jej počiatkové podráždenie mení na vyslovenú averziu. Ak to takto pôjde ďalej, s pánom Tremaynom nebudú veľmi dobre vychádzať. Jeho arogancia bola priam hmatateľná. Azda ho znervózňovalo pomyslenie, že jeho hru budú čítať a posudzovať neznámi ľudia, možno to dokonca zažíval prvý raz. S istým úsilím prijala toto milosrdné vysvetlenie a potlačila v sebe hnev. Náročky si ho prestala všímať, obrátila hlavu k Cedricovi a spýtala sa: „Má každý určenú rolu, alebo budeme čítať všetci rad-radom, ako sedíme okolo stola?“

„Vy budete čítať Rose,“ vyhlásil Edward Tremayne. „Inak mi je úplne jedno, čo bude kto čítať. Rozhodni ty, Cedric.“

„Prečo mám čítať Rose práve ja?“ pobúrilo Fenellu jeho rezolútne vyhlásenie. „Veď ma vôbec nepoznáte. Nepočuli ste ma čítať. Ako si môžete byť istý, že som ten správny typ?“

„Neviem. Nazvite to inštinktom,“ znela jeho odpoveď.

Fenella sa zamračila, na šiji ju zamrazil zvláštny pocit déjã vu. Niečo jej na ňom pripadalo známe, zdalo sa jej, že ho už kdesi videla či aspoň letmo zahliadla. Uprene naňho pozerala, lovila v pamäti. Áno, už ho videla, usúdila v duchu. Vlastne viackrát. Spomenula si na jeden z tých nespočetných tanečných večerov, nudných a otravných ako väčšina, na ktorých sa zúčastnila, až na to, že jej zrazu padli oči na muža stojaceho so založenými rukami pri stene a gáňiaceho na tancujúce páry. Ten nevraživý pohľad ju upútal, pretože sa v ňom ako v zrkadle odrážali jej vlastné pocity ukryté pod zdvorilým úsmevom a veselou, nezáväznou konverzáciou.

Keď sa večer skončil, celkom naňho zabudla, ale zrazu si spomenula, že raz ho videla postávať pred jej domom, keď z neho vychádzala. Keby nebol taký vysoký a nápadný, pravdepodobne by si ho medzi okoloidúcimi chodcami na Albemarle Street vôbec nevšimla. Inokedy zas, keď kráčala po Park Lane, mala neodbytný pocit, že ju niekto sleduje. Mimovoľne sa obzrela cez plece práve vo chvíli, keď akýsi vysoký muž zmizol v aleji. Vtedy jej tieto letmé stretnutia nepripadali čudné. Patril predsa do privilegovanej vrstvy obývajúcej ulice Mayfairu, a tak ju neprekvapovalo, že ho občas tu a tam zahliadne. Teraz jej zišlo na um, že možno nešlo o náhodné stretnutia.

Smiešna predstava. Asi iba fantazíruje. Aký by mohol mať dôvod, aby ju sledoval? Tak či onak, momentálne ju oveľa väčšmi zaujímalo čítanie hry než nezmyselné špekulovanie. Po prelistovaní textu rýchlo zistila, že Rose vystupuje takmer na každej strane. Nuž, vždy rada prijímala výzvy; celý tento herecký projekt sa začal ako výzva, ktorú dosiaľ uchovávala v tajnosti. Keby sa o tom dozvedeli lord a lady Grantleyovci, mali by milión pripomienok; sotva by to pokladali za vhodnú aktivitu pre barónovu dcéru. Nevedno prečo sa s tým nezdôverila dokonca ani svojim naj-

lepším přítelkám. Fenella si v duchu kládla otázku, či sa za túto čudnú vášeň hanbí, alebo je jej to trápne, no napokon usúdila, že ani jedno z toho nezodpovedá pravde. Išlo o čosi veľmi osobné a intímne... pomáhala jej to zbaviť sa akéhosi nepokoja, čo ju v poslednom čase sužoval.

Teraz si však uvedomila, že nadišiel čas zdôveriť sa Diane a Petre. Toto tajomstvo sa už stávalo neudržateľným. Celá táto záležitosť jej zaberala priveľa času, hoci si nahovárala, že to nie je nič iné ako záľuba, podobne ako dostihy pre Dianu alebo Petrin vášnivý záujem o výstredné, pestrofarebné šaty a všetko, čo súvisí s kabaretom.

„Môžeme začať?“ ozval sa Cedric, len čo všetkým prítomným pridelil jednotlivé roly.

Fenella sa, tak ako zvyčajne, rýchlo ponorila do dramatického čítania. Bola to jedna z vecí, ktoré na tejto aktivite tak veľmi milovala, bol to spôsob, ako sa stať niekým iným. Nebola si však istá charakterom pridelenej postavy. Pripadala jej nereálna, akoby len na papieri, ťažko bolo prísť na to, ako ju hrať. Raz či dvakrát zaregistrovala, že Edward Tremayne stojí za ňou, postojáčky vyzeral vyšší ako na stolíčke. A dosť ju znervózňoval, čo ju ešte väčšmi zlostilo.

Keď sa jej na jednom riadku zaplietol jazyk, za sebou začula hlasný, podráždený vzdych. Ruku položila na papiere pred sebou a obrátila hlavu: „Mohli by ste sa postaviť niekde inde, pán Tremayne? Rušíte ma.“

Modré oči sa zúžili a na zlomok sekundy z ich zařírovej hĺbky vyšľahol ohnivý záblesk. Edward sa výsmešne uklonil. „Prepáčte, slečna Grantleyová. Nemám v úmysle vás rušiť, keď už ste taká precitlivená a chúlостivá. Podľa mojich doterajších skúseností si amatérski herci nemôžu dovoliť byť prehnane citliví.“

„Vôbec nie som precitlivená ani chúlостivá,“ ohradila sa Fenella. V duchu si kládla otázku, čím si od tohto neznámeho človeka vyslúžila taký nepriateľský postoj. „Nedoká-

žem sa na nič sústrediť, keď počujem, ako mi fučíte za krkom.“ Prepichla ho pohľadom sivých očí.

Ustúpil dozadu a v obrannom geste zdvihol ruky. „Dáma má temperament, chápem. Kam sa mám postaviť, madam, aby som vás nerušil v sústredení?“

„To je mi úplne jedno,“ odsekla. „Len nestojte za mnou.“ Fenella zaregistrovala pobavené, zvedavé pohľady ostatných prítomných. Táto absolútne zbytočná škriepka bola zdrojom zábavy pre všetkých okrem nej.

„A ak chcete vedieť môj názor, postava Rose nemá v sebe štipku života,“ vyhlásila bojovne. „Je záhadná, nevyznám sa v nej. Nemá v sebe žiadny oheň, žiadne emócie ani náznaky komplikovanosti, nič, s čím by sa dalo pracovať.“ Zhrnula papiere pred sebou na úhľadnú kôpku. „O toto nemám záujem, Cedric. Ospravedlňujem sa vám všetkým.“ Prudko vstala, v tej chvíli sa nestarala, aké mosty za sebou spáli. Natiahla si rukavičky a vyšla z miestnosti. Zostalo po nej užasnuté ticho.

Za zvuku donekonečna sa opakujúcich klavírnych stupníc zišla dolu schodmi a von z budovy na Gower Street. Napriek februárovému mrazu to v nej vrelo, dusila v sebe hnev a sklamanie. Zriedka takto vybuchovala; zvyčajne to nič dobré neprinieslo a často dosiahla pravý opak, nehovoriac o strate dôstojnosti. Aj teraz sa hnevala sama na seba, že sa dala vyprovokovať Tremaynovým arogantným správaním a vzdala sa činnosti, ktorá sa pre ňu stala podstatnou, dodávala jej duševnú pohodu a sebauspokojenie. Zabočila za roh smerom na Bloomsbury Square.

„Hej, počkajte chvíľku, slečna Grantleyová.“

Hlas za ňou ju primal zrýchliť chôdzu. Počula za sebou jeho náhlivé kroky. „Očividne som sa nevyjadрила jasne, pán Tremayne. Nemám záujem o vašu spoločnosť a ešte menej o vašu hru.“ Vavela to bez toho, aby spomalila, no ľahko ju dobehol a kráčal zarovno s ňou. Usudzujúc podľa

rozopätého kabáta a rúk bez rukavíc, musel za ňou vybehnúť vo veľkom chvate.

„Dovoľte mi, aby som vás pozval na šálku kávy, Fenella... Smiem vás volať Fenella? Zdá sa, že by sme mali zbúrať ten múr medzi nami.“

Zastala a pozrela naňho, nazlostená, že ak mu chce vidieť do očí, musí poriadne zakloniť hlavu. „Nie, pre vás nie som Fenella. A nie, nechcem vašu kávu. Takisto nemám záujem nič búrať. Želám vám pekný deň, pán Tremayne.“ Zvrtla sa na päte a zamierila k Bloomsbury Square.

Edward váhal iba chvíľočku. Nemohol jej dovoliť len tak odísť. Domnieval sa, že posledné, čo by chcel, by bolo, aby jeho Rose hrala rozmaznaná, privilegovaná slečinka z vyššej spoločnosti, no napriek všetkým svojim inštinktom si pri predstave Rose nedokázal vyhnať z hlavy obraz Fenelly Grantleyovej už od chvíle, čo ju počas svojho jediného vpádu na obľúbený piesoček smotánky prvý raz uvidel na tanečnom parkete.

Zafír a jeho hlavná postava sa zhmotnili, nadobudli pevné obrysy na stránkach hry a z akéhosi zvláštneho dôvodu sa Fenella Grantleyová stala v jeho očiach neoddeliteľnou od Rose.

Pobehol za ňou, opäť sa dostal na jej úroveň a položil jej ruku na plece. „Prosím vás, len ma vypočujte, potrvá to iba chvíľku.“

Jeho tón sa tak líšil od doterajšieho posmešného sarkazmu, že mimovoľne spomalila a znovu sa naňho zahľadela. Tie modré oči boli zrazu iné, srdečné, veselé a celkom určite kajúcne. „Správal som sa hrozne, viem. Prosím vás, odpustite mi. Občas, keď mi na niečom mimoriadne záleží, to nezvládam. Vtedy bývam k ľuďom veľmi nepríjemný.“

„Chápem,“ odvrkla Fenella sucho. „A často u vás dochádza k takejto nešťastnej premene osobnosti, pán Tremayne?“

Prstami si hrabol do strapatých vlasov a odhodil ich z če-

la. „Zaslúžim si to, nepopieram. No nemohli by ste mi vynadať niekde, kde je teplejšie?“ Ako na zavolanie zadul okolo rohu Bloomsbury Square ostrý severák.

Fenellu zrazu ovládlo absurdné nutkanie rozosmiať sa. Nielenže v zlomku sekundy uverila v pokornú, kajúcnu stránku Edwarda Tremayna, ale zároveň ju istým spôsobom fascinoval. V poslednom čase to bola pre ňu pomerne nezvyčajná skúsenosť, a tak si ju chcela vychutnať.

„Môžete ma pozvať na šálku horúcej čokolády, pán Tremayne. Na druhej strane námestia je kaviareň.“

Okázalo sa jej uklonil. „Bude mi veľkou čťou, madam.“ So škrobenou formálnosťou jej ponúkol rameno.

Fenella mu vsunula pod pazuchu ruku v rukavičke a s intenzívnym pocitom, že sa zúčastňuje na nejakom komickej číse v kabarete, vykročila spolu s ním ku kaviarni na námestí.

Edward potlačil dvere do dusného tepla, plného cigaretového dymu, pachu zvlhnutého šatstva a vône kávy. Fenella vošla prvá a Edward rýchlo zatvoril dvere, aby dnu nepustil zimu.

„Aspoň je tu teplo,“ poznamenala a zložila si z krku šatku. V ťažkom vzduchu sa jej zle dýchalo – aby si pomohla, začala sa ovievať.

„Za minútku si na to zvyknete,“ chlácholil ju Edward a s rukou na jej chrbte ju viedol k voľnému stolíku na opačnom konci miestnosti.

Fenellu opäť bodol osteň nevôle. V hlase mu zaznel rázny, pohrdavý tón, a tá ruka na jej chrbte bola až príliš dôverné gesto na to, že sa len pred chvíľou zoznámili. Napriek tomu si sadla na stoličku, čo jej ponúkol, stiahla si rukavičky a zo stolíka zobrala jedálny lístok.

„Mali by ste si rozopnúť kožuch,“ radil jej a popritom študoval ponuku na lístku. „Inak vám bude zima, keď znovu vyjdete von.“

Fenella sa naňho začudovane pozrela a všimla si, že je mu to smiešne, prinajmenšom sa mu smiali oči; žartovne vykřivil aj ústa, čo jej nechtiac pripadalo celkom príťažlivé.

„To aspoň vravievala moja pestúnka,“ dodal a odložil jedálny lístok nabok.

„Aj moja,“ prikývla Fenella, ktorá nedokázala potlačiť pobavený tón v hlase. Čo to s ním je? V jednej chvíli je protivný, a hneď nato hýri vtipom a šarmom.

Pribehla k nim uštvaná servírka. „Čo si dáte?“

„Horúcu čokoládu, prosím,“ rozkázala si Fenella.

„Kávu,“ pridala sa Edward. Fľochol na Fenellu. „Niečo na zahryznutie?“

Kým Fenella váhala, servírka nervózne ťukala ceruzkou do notesa. „Uhm, dala by som si koláč s hrozičkami,“ vyhlásila Fenella napokon.

„Takže dva,“ obrátil sa Edward k servírke, ktorá potiahla nosom a odbehla splniť objednávku. „Nemyslím si, že je s touto prácou spokojná,“ poznamenal sucho.

Fenella sa uškrnula. „Neviem, prečo by mala byť. Istotne je vyčerpávajúce byť celý deň na nohách, nosiť ťažké tácke a od nikoho sa nedočkať zdvorilosti ani uznania.“

„No toto, urodzená slečna Grantleyová má sociálne cítenie,“ posmešne nadvihol husté obrvy.

Zamračila sa. „Musíte byť stále taký nepríjemný?“

„Ó, isteže nie,“ ohradil sa, no obrvy stále tvorili ironický oblúk.

Fenella sa aj so stoličkou odsunula od stolíka a ruky položila pred seba, chystala sa vstať. „Nevidím jediný dôvod, prečo by som tu mala zostať ako terč vašej zlej nálady.“

Pohol sa rýchlosťou blesku, jeho ruka vystrelila a zovrela jej zápästie. „Odpustite mi, Fenella, prosím vás. Niekedy si neviem pomôcť. Zostaňte, prosím, a dovoľte mi, aby som to odčinil.“

V údive sa naňho zadívala. „Prečo by som mala?“

Nepúšťal jej zápästie, no stískal ho veľmi jemne a kedykoľvek by si ho mohla vyslobodiť. „Pretože je mi to naozaj ľúto a pretože sa s vami chcem rozprávať o svojej hre a pretože mi pripadáte...“ Zaváhal, akoby hľadal tie správne slová. „Pretože mi pripadáte obdivuhodná. Chcem vás spoznať, Fenella. Nie, ja vás musím spoznať. Prosím, zostaňte sedieť.“

Inštinkt jej kázal odísť, vyhodíť si ho z hlavy, zabudnúť naňho aj na jeho mizernú hru. A predsa zostala sedieť, hoci jej prestal stískať zápästie. Prišla servírka, na stolík položila objednané nápoje a ešte teplé maslové koláče.

„Želáte si ešte niečo?“

„Nie, vďaka,“ vyhrkla Fenella a pustila sa miešať hustú tmavú tekutinu v šálke s takým okázalým sústredením, aké si tento jednoduchý úkon vôbec nezasluhoval.

Edward chvíľu mlčal, prekrojil si koláč napoly a osladil kávu. Napokon hlesol: „Ďakujem vám.“

„Za čo?“ Odpila si z horúcej čokolády, hľadela naňho cez paru stúpajúcu zo šálky.

„Za to, že ste mi prepáčili... že ste zostali.“

„Zostať som zostala, ale nie som si istá, či som vám prepáčila,“ odsekla a venovala sa koláču.

Kajúcne sa na ňu pousmial. „To je férové.“

„Vlastne sme sa doteraz nestretli, ale viackrát som vás už zahliadla,“ vyhlásila náhle.

2. kapitola

„MOŽNO SA POZNÁME Z VIDENIA, ale prekvapuje ma, že si ma pamätáte, hoci nás oficiálne nepredstavili.“ Obrvy mu spýtavo vyleteli nahor.

Fenella sa zachmúrila. „Tremayne?“ húpala. „Jediní Tremaynovci, ktorých poznám, sú Carlton a Julia. Ich otcom je earl z Pendletonu, ale nepohybujeme sa v tých istých kruhoch.“

„To ma neprekvapuje,“ uškrnul sa na ňu. „Svojich nevlastných súrodencov pokladám za vrcholne otravných.“

„Nevlastných súrodencov?“

„Áno. Takým ako ja sa vo všeobecnosti hovorí bastard.“ V hlase mal uštipačný tón, no pozorne sledoval, ako na to zareaguje.

„Aha, inak povedané, splodili vás v nesprávnej posteli,“ podotkla vecne.

„Presne. Moja matka bola herečka. Elizabeth Austelová, možno ste o nej počuli.“ Chlipkal kávu.

„Nielen to. Pred pár rokmi som ju videla hrať Desdemonu v Kráľovskom divadle. Je to vynikajúca herečka.“

„Bola,“ opravil ju. „Vlani zomrela.“

„Och, to je mi ľúto. Muselo to byť pre vás ťažké,“ sústrastne sa naňho zahľadela. „Boli ste si veľmi blízki?“

Pokrčil plecami, ale Fenellu toto navonok ľahostajné gesto akosi nepresvedčilo. „Nemohol som s ňou tráviť veľa času,“ vysvetľoval. „Otec nástojil, aby som väčšinu roka býval v Tremayne Courte a chodil na Eton s Carltonom. Aj

keď ako občan druhej kategórie, ale nikto nemohol otcovi vyčítať, že so mnou nezaobchádza rovnako ako so svojimi legitímnymi potomkami. Aspoň navonok,“ dodal.

Fenella o tom všetkom mlčky uvažovala. Nečudo, že je taký náladový, pomyslela si, keď musel popri Carltonovi a Julii hrať druhé husle. Podľa toho, čo o nich vedela, ani jeden z nich neoplýval veľkou empatiou.

Znovu sa v duchu vrátila do svojej prvej sezóny, keď sa ako debutantka zúčastňovala na tanečných večeroch vyššej spoločnosti, kde si mala nájsť manžela. Spolu s najlepšimi priateľkami týmito podujatiami pohrdali, rituály neuznávali a najmä netúžili po skorom sobáši, ktorým malo všetko vyvrcholiť. Teraz si jasne spomínala, že počas tých horúčkovitých ceremónií videla Edwarda viac ráz tancovať. Niečo na jeho výzore ju priťahovalo, predovšetkým tie neuveriteľne modré oči, ale aj spôsob, ako sa pohyboval – pružne, ale zároveň akoby chaoticky. Nevedela presne pomenovať, z čoho to pramenilo, ale výsledným dojmom bola ležérna nekonvenčnosť. Zarážalo ju, že kedykoľvek ho niekde zbadala, vždy bol mimo jej dosahu; nemala možnosť začať s ním rozhovor, a už vôbec nie na tanečnom parkete. Hneď si všimla, že zjavne nejde o jeho prvú sezónu, pretože vyzeral starší než jeho priatelia, potom ho však rovnako rýchlo pustila z hlavy. Vôbec neprejavoval ochotu zúčastňovať sa na spoločenskom dianí a ona mala čo robiť sama so sebou; nechcela strácať čas s niekým, kto by bol očividne radšej niekde inde.

„Počas svojej prvej sezóny som vás zazrela pri viacerých príležitostiach. No veľmi ste sa nebavili,“ poznamenala so zdvihnutým obočím.

Krátko sa zasmial. „Nie, nebavil. Spoločnosť hlúpučkých dievčat a rovnako obmedzených mladíkov natriasajúcich sa v akýchsi predmanželských tančekoch – to nie je nič pre mňa.“

„Drsné,“ poznamenala Fenella sarkasticky.

„Možno,“ dal jej za pravdu. „Prepáčte mi, ak sa mýlim, ale mám taký dojem, že ani vy a vaše dve priateľky – nerozlučné priateľky, ako si spomínam – ste vtedy neboli nadšenejším bez seba.“

Zasmiala sa. „Ako ste to uhádli? Nemyslela som si, že je to na nás tak vidieť.“

„Človek spozná príbuznú dušu.“

„Nuž hej, nemýlite sa. My tri s Dianou a Petrou tým všetkým od srdca opovrhujeme a skončili sme sezónu triumfálne nezadané... hoci už to celkom neplatí,“ poopravila sa, našpúliac pery. „Diana sa tajne zasnúbila s kamarátom z detstva, ale to by sa stalo tak či tak.“

„A vy ste stále triumfálne nezadaná,“ usúdil, no v očiach mal otázku.

„V každom prípade vydatá nie som,“ odvetila trochu vyhýbavo.

Edward iba nadvihol obrvy a nechal to plávať. „Ešte čokoládu?“

„Nie, vďaka. Už musím ísť.“ Vstala, pozapínala si kožuch a natiahla rukavičky.

„Kedy sa budeme môcť porozprávať o hre?“ naliehal. „Musím vás presvedčiť, že sa na tú úlohu dokonale hodíte.“

Zaváhala, uhládzala si kozinku na prstoch. „Ak máte so sebou jeden exemplár, môžem si ho prečítať doma a urobiť si o ňom obraz.“

Pokrútil hlavou. „Nie, nechcem, aby ste hru čítali osamote. Potrebujeme sa na to pozrieť spolu. Musím vám o Rose všeličo vysvetliť, inak jej už od začiatku nebudete rozumieť.“

„Ak je tá postava taká nezrozumiteľná, ako môžete od obecenstva chcieť, aby ju chápalo?“ čudovala sa Fenella a pritom si vybavovala, aká bezvýrazná sa jej Rose zdala na papieri.

„Očakávam, že práve vaše podanie ju väčšine nechápavého publika zmení na dostatočne zrozumiteľnú,“ priznal bez okolkov.

Fenella naňho vytreštila oči. „Ibaže neviete nič o mojich hereckých schopnostiach! Som len amatérka, ktorú baví čítanie divadelných hier. Je to moja záľuba.“

„Cedric povedal, že v tej úlohe budete dokonalá.“

„To povedal?“ Nechcelo sa jej tomu veriť. Cedric Hardcastle nikdy nikomu neskladal komplimenty ani nikoho nepochválil. Väčšinu času ich všetkých kritizoval ako vyslovených laikov, ktorí si nezasluhujú jeho pozornosť, pravdaže, okrem príspevkov, čo mu platili.

Edward prikývol. „Kedy sa môžeme stretnúť na čítačku?“

Fenella mala v úmysle postaviť sa mu na odpor, nedať sa dotlačiť k niečomu, čo by sa jej nepáčilo, no zistila, že to nedokáže, a to z jedného jediného dôvodu: začínal ju zaujímať. „V piatok popoludní,“ navrhla.

„Príďte ku mne domov okolo tretej.“ Otvoril náprsnú tašku a vytiahol z nej navštívenku. „Praed Street.“

Vzala navštívenku a vsunula si ju do vrecka na kožuchu. Neveľmi prestížna adresa na okraji Mayfairu, ale vcelku slušná. „Fajn. Zatiaľ dovidenia. Ďakujem vám za čokoládu.“ Zdvihla ruku na pozdrav a vyšla z kaviarne, pri jej odchode dnu zavanul studený vzduch.

Edward privolať servírku a objednal si ďalšiu kávu. Sedel za stolom, končekmi prstov si klopkal na pery a zamyslene sa mračil. Odkedy pred štyrmi rokmi prvý raz uvidel Fenellu Grantleyovú v spoločnosti jej priateľiek, šokovalo ho, ako dokonale zodpovedá jeho predstave Rose – vlasy ako dozretá pšenica, jasné sivé oči, bezchybná smotanová pleť. Myslel si o sebe, že je voči telesným pôvabom žien imúnny, najmä ak išlo o rozmazané debutantky so šľachtickými titulmi z vyššej spoločnosti, no na Fenelle a jej priateľkách ho čosi priťahovalo. V istom zmysle sa od svojich